

Director, XEVI XIRGO

Subdirectors, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, PEPA MASÓ; Món, SANTI GONZÁLEZ;
Economia, JOAN ARMENGOL; Opinió, TONI BROSA;
Societat, CARLES SABATÉ; Ciutats, ALBERT BALANZÀ;

Cultura, Espectacles i Comunicació, PERE MARTÍ,
IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, OSCAR
MONTFERRER; Disseny, MANEL CASTILLA; Edició,
ALBERT PLA; Fotografia, ROBERT RAMOS; Tancament,
DAVID CAMINADA, JORDI PALMER; Documentació,
MONTSERRAT RIUS
Delegada a Madrid, MONTSE OLIVA
AVUI.CAT, SILVIA BARROSO
President del Consell Editorial, VICENT SANCHIS

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

NECESSITEM UN SECTOR PÚBLIC EFICAÇ,
AL SERVEI DE LES DEMANDES DE CATALUNYA

Isidre Obregón i
Josep M. Vilalta

President i soci fundador
de l'Associació Catalana
de Gestió Pública

Més enllà de les tisores

El món del sector públic al conjunt de l'Estat està en plena ebullició. Els esdeveniments se succeeixen amb celeritat: retallada i congelació de sous als treballadors públics, qüestionament del paper i de la grandària de les administracions, voluntat d'aprimar les estructures administratives. Al nostre entendre, però, una de les qüestions més rellevants quan parlem del sector públic al nostre país, probablement la més rellevant i decisiva, no l'està plantejant cap dels agents implicats. Ens referim a la necessitat que la nostra societat disposi d'un sector públic eficaç, competitiu, innovador, avivador dels principis democràtics i al servei de les necessitats i les demandes de la Catalunya d'avui i del demà.

MÉS ENLLÀ DELS PLANTEJAMENTS també necessaris sobre l'eficiència (com podem tenir els mateixos serveis públics amb un cost menor, com racionalitzar estructures, com millorar processos) i l'economia (com eixugar el dèficit públic, en quines àrees i àmbits de la gestió podem estalviar i quins òrgans són innecessaris, com es financen determinats serveis públics), sembla com si ningú parés atenció al moll de l'os de la qüestió: quina estructura d'Estat? Quines administracions públiques per donar resposta a quines necessitats i demandes de la societat catalana? Quins models de gestió? Tenim realment un sector públic dinàmic, innovador, amb organitzacions

flexibles i amb professionals capacitats tècnicament?

LA NOSTRA HIPÒTESI, AL MARGE de la idoneïtat del model productiu per generar benestar de manera sostinguda, és que el sector públic juga un paper capital: en la conformació d'aquest model productiu, en la seva transformació en benestar i justícia social, i en el rendiment global del mateix model productiu. Tampoc no voldríem ser catastrofistes i qualificar el model de sector públic vigent d'incapaç. Preferim parlar de limitacions que, al nostre parer, no rauen tant en el seu pes econòmic, ni en la seva magnitud ni en el seu paper, sinó sobretot en la seva aportació de valor. No n'hi ha prou a plantejar l'eficiència *per se*, sinó per a què. Ens referim, de manera molt simple, a la productivitat de les administracions públiques i a la seva aptitud per aprofundir en els valors democràtics i de progrés a través de polítiques efectives i socialment legítimes.

TOT PLEGAT ENS PORTA A AFIRMAR amb rotunditat que la reforma de les administracions públiques a l'Estat (també a Catalunya) segueix sent una assignatura pendent. Des de l'adveniment de la democràcia, molt poc s'ha fet per replantejar la gestió pública i les estructures administratives, per reformar la funció pública des d'una visió innovadora i al servei de la societat. És cert que s'han fet avenços en àmbits concrets però la nota general segueix sent

MONTESEL

“El debat ha de versar sobre com podem construir administracions més eficients però també més dinàmiques, més obertes i menys burocràtiques que afavoreixin l'assoliment de resultats”

la d'un suspens clamorós. I no serà per manca de referents d'altres experiències de reforma ni d'estudis, diagnòstics i propostes (que omplirien prestatges i prestatges). Simplement, no ha estat una prioritat política.

EL DEBAT NO POT SER ÚNICAMENT el de congelar i retallar els sous dels funcionaris, ni el d'aprimar com sigui les estructures del sector públic i prou. El debat ha de versar sobre com podem construir administracions més eficients però també més dinàmiques, més obertes i menys burocràtiques, reconegudes socialment, més responsables i més transparents amb sistemes de qualitat, d'avaluació i de rendiment de comptes que permetin identificar i implantar oportunitats de millora, amb professionals qualificats, amb sistemes retributius i d'incentius que afavoreixin l'assoliment de resultats. Aquests són els aspectes realment rellevants i urgents, amb els quals ens juguem el futur com a societat.

LA CRISI OBRE UNA OCASIÓ HISTÒRICA per canviar. Aprofitem-la i fem entre tots la feina que cal. Amb tenacitat, amb la mà estesa i sabent que caldrà treballar dur i renunciar, des del sector públic, a alguns apriorismes anacrònics. Estem convençuts que la feina valdrà la pena si finalment sabem construir entre tots un servei públic útil per al desenvolupament social i econòmic i per a les generacions futures.

Caparruts, invisibles, necessaris

Ramon Solsona

Escriptor

Va ser una generació trençada, quasi feta malbé. Els van tallar les ales, els van posar un morrió, els van fer alçar el braç, els van arrasar el solar, l'aurora es va convertir en cendra, el present va

ser un eternitat de gana i por que va trinxar moltes voluntats. No totes, però. Un petit exercit invisible minava la dictadura amb uns rosecs quasi inapreciables. Amb la persistència dels corsos que acaben formant un teranyina de galetries, se les van empescar per continuar en secret l'obra de Pompeu Fabra. Primer eren pocs, però de mica en mica es van convertir en una taca d'oli. Eren els mestres de català.

Això vaig pensar dimecres durant l'homenatge que l'Institut d'Estudis Catalans va retre a Jordi Mir. No sé com s'ho ha fet aquest home, nascut a Tremp l'any 1935, per impulsar tantes iniciatives públiques i privades en pro del català i del catalanisme. Durant el parlament d'Albert Jané m'imaginava aquells joves que expressaven l'amor a la llengua i a la terra en forma d'excursionisme i

d'una puresa lingüística que no s'entén si no és per la voluntat de resistir tots els cops. Ells van salvar els mots, una generació criada a engendrar creadors brillants i professors eminents i que, en lloc d'això, es va passar mitja vida fent classes vespertines per ensenyar les regles de l'apòstrof.

Jordi Mir no és una patum, sinó un home d'acció. Va *peleiar*, com deia la meva àvia, perquè el

català arribés a tot arreu i amb el nivell més alt possible. Jo, tu, ell, nosaltres, tots plegats en som beneficiaris, per això sento una gratitud immensa davant d'aquella feinada sorda, humil. No sóc l'únic. A l'acte de dimecres van tenir ocasió d'expressar-ho en veu alta personalitats de la llengua i de la comunicació, entre d'altres Jaume Cabré, Joan Solà, Mònica Terribas, Antoni Bassas i Joaquim M. Puyal. Mir va

ser el mentor lingüístic de Puyal quan va començar a retransmetre partits per la ràdio el 1975. Ell mateix va explicar que, quan a la cadena SER li van donar permís per començar, li van preguntar ben estranyats: “*¿La gente te entenderá si les hablas en catalán?*”. Avui, tots els partits de les ràdios catalanes es fan en català. Gràcies a tots els jordimirs anònims, caparruts, invisibles i necessaris.